

Apocalipsei este Însuși Domnul. Acesta ne ia și ne înalță sus.

„Sus să avem inimile” auzim la Dumnezeiasca Liturghie. Trebuie ca mintea noastră, inima noastră, toată existența noastră să se ridice către cele de sus. Oamenii veacului nostru au arătat un mare interes să audă despre cine se va sui primul pe Lună și pe celelalte astre: un rus, un american, un englez?... „Deșertăciunea deșertăciunilor...” sunt acestea (Ecclesiastul 1, 2). Oricât s-ar urca, foarte aproape vor fi de pământ.

Prin Înălțarea lui Hristos, care este Dumnezeul-Om, firea omului s-a înălțat atât de sus, cât nici el însuși nu-și imagina. Hristos este primul om care a deschis cerurile și de acum cerurile sunt deschise pentru om. S-a

deschis drumul. Înainte, pășiți! Hristos ne dă putere. Fiecare din noi, dacă vrea, devine rachetă, nu materială, ci spirituală, și urcă, și ajunge la înălțime, până acolo unde sunt îngerii și arhanghelii.

Acestea nu sunt un mit sau o poveste. Nu, frații mei. Dacă sunt minciuni, atunci să luăm și să ardem toate cărțile noastre. Nu. Religia noastră este vie. Dacă deci crezi în Hristos, nu invidia și nu căsca gura la rachete. Tu, fiecare suflet, și al celui mai smerit om, fă-te rachetă duhovnicească, ce străbate cerurile, se înalță către cele de Sus, ajunge până la Sfânta Treime, unde îngerii și arhanghelii împreună cu sfinții slăvesc pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh. Amin.

Sursa: inaltarea-domnului.org

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 7 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 11 iunie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților - Moșii de vară
Duminică 12 iunie	18:00	Vecernia și Litia
	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 2, 1-11; Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12 → Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile) → Duminica a 8-a după Paști
	12:00	Vecernia plecării genunchilor

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Lumea este a lucra peste fire și a-ți împlini poftele trupului tău și a te griji mai mult de trup decât de suflet, a-ți petrece viața ta ostenindu-te mai mult pentru cele trupești decât pentru cele sufletești și mai mult pentru agoniseala trupească decât pentru cea sufletească. Aceasta este lumea, fiule.” – Patericul egiptean

Nr. 440 / 5 iunie 2022

DACĂ NE DEPĂRTĂM DE BISERICĂ, NE DEPĂRTĂM DE HRISTOS

Se întâmplă uneori ca cineva să fie tentat să plece din Biserică. Fie vede o lipsă la un cleric sau la un credincios, fie e nemulțumit de el însuși, părându-i-se că nu e în locul potrivit, fie că îl ademenește cineva, ori în mintea sa cugetul i se pleacă, atras de un gând viclean, spre a se îndepărta de Biserică. Și atunci când cineva se depărtează de Biserică, el se depărtează de Hristos, fie că știe sau nu știe, că vrea sau nu vrea. Căci atunci când cineva nu-L mai vede, nu-L mai simte pe Hristos în Biserică, el nu-L va vedea și nu-L va simți în altă parte. În Biserică, Hristos Se simte cu cea mai mare putere – în Sfintele Taine, în slujbe, în rugăciune, în post, în milostenie – în general, în toată rânduiala Bisericii. Și aceasta se întâmplă – a nu mai simți sfințenia Bisericii – pentru că un păcat

PĂRINTELE
DOSOFTEI DIJMĂRESCU

MĂNĂSTIREA PUTNA

continuu Îl face pe om opac față de harul Duhului Sfânt. Și odată ce nu mai înțelege sfințenia, nu-L va înțelege nici pe Cel care o dă – Hristos, prin Duhul Sfânt. Și de la a nu mai ține rânduielele Bisericii se ajunge la a nu se mai uni cu Cel Care le-a dat, cu Hristos-Domnul.

Prezența lui Hristos este continuă și smerită. Așa este și prezența Bisericii. Omul are libertatea să intre în Biserică, să rămână și să crească în ea. Și după cum Hristos nu ne forțează, nici Biserica nu ne forțează. Lângă Arie au fost unii dintre cei mai mari sfinți ai Bisericii, dar el nu i-a ascultat, nu i-a urmat, nu a dorit să fie în comuniune cu ei.

Dacă în Biserică învățăm și trăim apropierea și iubirea, comuniunea, în afara Bisericii nu este comuniune. Oamenii se străduiesc mult să realizeze fel de fel de unități – de la relații personale la uniuni de state – dar acolo unde Duhul lui Dumnezeu nu lucrează, nu se reușește, oricâtă bunăvoință și oricâtă energie s-ar depune. Căci doar Dumnezeu poate uni ceea ce căderea a dezbinat – pe om de om și de Dumnezeu. Doar El dă posibilitatea de a fi cu adevărat împreună unul cu altul. În afara Bisericii se trăiește iadul, se trăiește răceala de a nu iubi și focul nestins al dorinței neîmplinite de a fi iubit. Singurătatea este iadul veșnic, pe care îl trăim, uneori, de aici, depărtându-ne de comuniune. Singurătatea este cu atât mai mare, cu cât omul simte nu doar că îi

lipsește dragostea altei persoane, ci ajunge să simtă că se golește de ființa sa proprie, odată cu pierderea din ce în ce mai mult a prezentei lui Dumnezeu în el.

Astfel de stări, astfel de plecări din Biserică și astfel de depărtări de Dumnezeu nu au loc de la sine ori din întâmplare. Diavolul este cel care, în locul legăturii adevărate cu Dumnezeu și cu oamenii, oferă, amăgitor, o relație falsă, o dragoste falsă, o falsă apropiere. Căci orice păcat cu care suntem întinați este tocmai înlocuirea prezenței lui Dumnezeu în noi cu o iluzie a prezenței unui alt bine, mai mare decât acesta, și pentru aceasta ne lăsăm goliți. Adesea, pentru a ne înșela, cel rău folosește o formă frumoasă. De exemplu, Arie a pus învățătura lui otrăvitoare în cântări ușor de reținut și de intonat – ereziile erau purtate prin cântări armonioase. Diavolul, în Eden, a folosit cuvântul lui Dumnezeu, răstălmăcindu-l. Așa cum, atunci când propune desfrânarea, cel viclean o numește dragoste, în general, aceste propuneri rele îmbracă în chip mincinos răul cu o formă frumoasă.

Oricând acceptăm înlocuirea prezenței lui Dumnezeu în viața noastră sau a societății pentru promisiunea unui alt bine mai mare, nu facem decât să repetăm căderea, să repetăm a crede o minciună, prima minciună prin care cel rău i-a făcut pe oameni să creadă că există un bine mai mare decât cel dăruit de

Dumnezeu. Nu cunoștința, ci smerenia este cea care ne păzește de rău, în primul rând. Căci, până la urmă, doar mândria ne face să credem că putem avea parte de un bine mai mare decât cel de la Dumnezeu.

A rămâne în Biserică și a via în Biserică are loc în măsura în care îl iubim pe aproapele și lucrăm această iubire. Iată două stări care ne scot din Biserică și care sunt des întâlnite astăzi:

Prima este indiferența față de semenii noștri, care ne scoate afară din Biserică. Un om de știință a primit o foarte importantă distincție de la o instituție de învățământ de la noi din țară, iar acel profesor susține nu doar avortul, ci și omorârea copiilor după naștere, dacă au diferite handicapuri. Și mulți dintre cei care ar fi putut să spună ceva față de aceste lucruri nu au zis nimic, ci au tăcut. Și dacă cei care au tăcut de frică, au această scuză, cei mai mulți tac din indiferență. Dacă cel care tace de frică, este conștient că se află în greșeală și are șansa pocăinței, cel care tace din indiferență, nu o are. Și astfel se poate întâmpla cu fiecare dintre noi, atunci când suntem indiferenți față de durerea, problema ori căderea sufletească a semenilor.

Cea de-a doua stare care ne scoate pe nevăzute din Biserică este căutarea succesului de unul singur. Foarte adesea căutam să reușim singuri. Succesul de unul singur este întotdeauna un eșec! Atât succesul pe care îl realizăm fără om, fără

ceilalți oameni, cât și succesul pe care credem că îl putem realiza fără Dumnezeu. Tot ceea ce reprezintă pentru noi un succes ar trebui să însemne doar mijlocul prin care suntem chemați să lucrăm împreună cu Dumnezeu și cu oamenii spre a ne apropia, a ne uni și a ne iubi unii pe alții.

De aceea, oricâte și oricum ar fi ofertele și promisiunile de alt bine în afara lui Dumnezeu ori în afara Bisericii, cântăriți-le, iubiți credincioși, cu măsura cuvintelor și vieții lui Hristos și veți vedea că sunt deșarte: iluzii, utopii, înșelări! Există un singur Nume mântuitor, adică împlinitor al Persoanei umane, și Acesta este numele de mare slavă al Fiului Întrupat, jertfit, înviat, înălțat, Cel care restabilește unitatea existentei, luând firea căzută umană și unind-o cu cea dumnezeiască din El.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PĂRINTELE AUGUSTIN DE FLORINA

1907 – 2010

SUS SĂ AVEM INIMILE!

Dacă veți citi Apocalipsa (Apocalipsa 12, 14), veți vedea că Duhul lui Dumnezeu vorbește acolo despre un oarecare vultur, un vultur tainic, care are aripi mari. Cine oare să fie acest vultur? Nu este vulturul bicefal al Bizanțului. Acest vultur al